

Vordingborg, den 7de oktober. Hans Majestæt Kongens Fødselsdag festligholdtes igaar Aftes paa Gjæstgivergaarden heri Byen.

Mens Høstens Storme umildt slynge Løvet
Mod Jorden, mindende med Alvorsrøst
At Alting, som sit Udspring har af Støvet,
Er underlagt Forgjæng'lighedens Brøst,
Sig fæster Aandens vaagne, skarpe Øie
Paa dette Billed' med sit Seerblik;
Ved Aandens Magt det Svage sig maa bøie
Til selve Kilden, hvorfra den udgik.

Og har end tidt de elskte danke Vange
Fornummet barske Stormes vrede Magt,
Kom der end Tider, truende og trange,
Var Aanden altid speidende paa Vagt:
Det Døende opildnedes til Flamme,
Det Visnende paany blev fyrigt Liv,
Og lutret blev den gamle Moderflamme
Ved Aandens: Kjærlighedens friske Bliv.

Men der er Een i Danmarks skjønnne Have,
En Kjærlighedens fri Repræsentant;
I Aandens reneste og bedste Gave
Han sin uvisnelige Krone fandt:
Det er Kong **Frederik**, den Folkekjære,
Saa kjæk i Kamp, sa vennesæl i Fred.
Det Vidne rundt hans Fødselsdag skal være:
Hans Styrke er al Danmarks Kjærlighed.

Saa flette vi paa Festens Dag, den glade,
Til den almindelige Blomsterkrands,
Vort lille Land ind i de skjønnne Blade,
Som ofres af den frie Folkesands.
Trindtom det tolkes jo i Skrift og Sange,
At **Du** er præget af den danske Aand:
Saa vær velsignet gjennem Tider lange!
Ret aldrig plettes Kjærlighedens Baand.

Festen indledtes med denne Sang af Skolelærer Hansen fra Kastrup.